

щѣта. Но още по-ясно помня дълбокия мракъ надъ морето отъ човѣшки глави и надъ разлюлънитѣ хоругви.

Азъ често поглеждахъ нагоре. И ето запѣха „Христосъ възкресе“. Изведнажъ — виждамъ го като сега — изъ черковната стрѣха изхвъркна малко черно птиче и като се подемаше лжкатушно, изгуби се въ небето. Зарадванъ, обхващанъ цѣлъ отъ благоговѣнъ

трепетъ, азъ прострѣхъ ржка и, като посочвахъ съ запалената свѣщъ, извикахъ много високо, за да ме чуятъ всички: „Ето го! Ето го!“ Никой, разбира се, не обърна внимание на мене, азъ се засрамихъ, и не можахъ да разбера това равнодушие на хората. Но самъ азъ чакахъ и видѣхъ, че всичко стана тъй, както майка ми разказваше и, главното, вѣрвахъ, вѣрвахъ отъ всичката си душа.

Йорданъ Йовковъ

ЛАЗАРКА

Лазарчице, китчице,
тропни дважди за мене,
да ми станатъ китчици
дветѣ бузки червени!

Лазарчице, китчице,
тропни дважди за кака,

да ѝ дойдатъ сватове,
мама да ги дочака!

Лазарчице, китчице,
тропни трижди за мама,
да ме гледа весело
като растна голѣма!

Дора Габе